

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
בא

myshliach.net

בא

לקו"ש חלק א' ע' 123 ואילך מתורגם ללה"ק

וקפץ לתוך הים, בכך השפיע "המשכה" זו לכלל ישראל – והביא את נס קריעת ים סוף לידי גילוי למטה.

כ. קפיצתו של נחשון בן עמינדב לים היתה, בתנאי אותו זמן ואותו מצב, פעולה שלא היתה מכוונת כל צרכה: ידועה שיטת הסוברים שבני ישראל לפני מתן תורה היו בגדר "בני נח", ולגבי בני נח קיימת פלוגתת ראשונים ואחרונים אם הם חייבים במצות מסירת נפש.

לפי הסברה שבני נח אינם חייבים במסירת נפש – הרי אסור להם למסור נפשם, שכן הם מוזהרים משפיכות דמים אף של עצמם, כמו שנאמר: "אך את דמכם לנפשותיכם אדרוש". נמצא שלנחשון היה אסור למסור את נפשו.

אף לפי השיטה הסוברת שבני ישראל לפני מתן תורה לא נהגו כבני נח – הרי הדברים אמורים לחומרא דווקא אך לא לקולא. וממילא היו אסורים במסירות נפש.

אלא שידע נחשון שבשעה שהקב"ה הוציא את בני ישראל ממצרים אמר: "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון

ית. בין התקנות שהתקין כ"ק מו"ח אדמו"ר, בעל ההילולא – מצויה התקנה ללמוד בכל יום פרשה חומש עם פרש"י (מפרשת השבוע) השייכת לאותו יום.

בקשר לכך מסר כ"ק מו"ח אדמו"ר את פתגמו של רבנו הזקן. שלפיו "יש לחיות עם הזמן", ופירושו שמן הפרשה הנלמדת בכל יום יש להסיק הוראות דרך הקשורות ליום זה.

יט. הפרשה השייכת ליום ההילולא של השתא (מ"שני" עד "שלישי" בפרשת בשלח) מדברת במעמד ומצבם של בני ישראל זמן קצר לפני קריעת ים סוף.

קריעת ים סוף היתה מן הנסים הגדולים ביותר, כלשון רז"ל "קשה כקריעת ים סוף"²⁶. קריעת ים סוף שימשה הכנה למתן תורה וכן לגאולה העתידה.

כיצד בא נס קריעת ים סוף?

– בפרשה הנלמדת למחרת יום ההילולא (שלישי) מסופר: היה יהודי בשם נחשון בן עמינדב, שמסר נפשו

עבודתו בקדש במסירת נפש, הוא חי אז ברוסיה בתקופת השתוללות ה"בסקים", וקבלתו את הנשיאות להפיץ תורה ומצוות בפנימיות התורה היתה מעשה המנוגד לסדר המדינה, היפך הטבע, שלעשייתו היו זקוקים למסירת נפש והגוף בפועל ממש.

ומסירת נפש כזו דרש גם מאלה שהלכו בדרכיו.

אף שבשלחן ערוך אינה מצויה הלכה של דרישת מסירת נפש מן הזולת [לגבי כל המצוות מצויה ההלכה של דרישה מן הזולת, הנכללת במצות הוכח תוכיח את עמיתך, אך אין הדבר כן לגבי מסירת הנפש] –

הדבר אמור רק בשעה שאין הרגשה של שליחות מיוחדת מלמעלה. ברם, שונה הדבר במקום שהוא בדוגמת "שכינה מדברת מתוך גרונו".

כג. כ"ק מו"ח אדמו"ר מסביר באחד ממאמריו את ההבדל שבין סוג מסירת הנפש של רבי עקיבא לבין סוג מסירת הנפש של אברהם אבינו: רבי עקיבא שאף והשתוקק לענין מסירת הנפש כשלעצמו, כפי שאמר "מתי תבא לידי ואקיימנה".

ואילו לגבי אברהם אבינו לא היתה מסירת הנפש עבודה לעצמה. עבודתו של אברהם אבינו היתה כמו שכתוב "ויקרא שם בשם ה' אֵל עולם" – "אל תקרי ויקרא, אלא – ויקריא", להביא את כל אחד לידי הכרזה "ה' אֵל

את האלקים על ההר הזה", כלומר: ממצרים יש ללכת להר סיני לקבל את התורה, ומשום כך אין להתחשב כלל במה שמעכב בדרך. אם בדרך להר סיני נמצא הים – אין הדבר משמש הפרעה: יש לקפוץ לים ולהתקדם עד הר סיני לשם קבלת התורה.

סברה שיש להלחם עם המצרים, השלישית היתה בדעה שיש לנוס למדבר, ורק כתיא אחת בלבד החזיקה בדעה להכנס לתוך הים.

נמצא שלפי החישוב של "אחרי רבים להטות" היה נחשון יכול עפ"י שכל דקדושה, להסס אם הוא רשאי לקפוץ לים.

אלא שנחשון נמנע מלהכנס לשקלא וטריא. הוא ידע שהקב"ה צוה ללכת להר סיני כדי לקבל את התורה. לשם השגת מטרה זו אינן מתאימות הדרכים של שיבה למצרים, מלחמה עם מצרים או ניסה למדבר, רק דרך אחת ויחידה מובילה להשגת המטרה, והיא: ההתקדמות לתוך הים, ולכן יש לקפוץ הימה, דבר שיקרב את העם, בצעד אחד לפחות, להר סיני.

כב. מעמד ומצב בני ישראל בקריעת ים סוף משמש הוראה לדורות. וזו היתה עבודתו של הרבי בעל ההילולא, שביצע את עבודת הקדש במסירת נפש והדריך כך גם את ההולכים בעקבותיו.

מיד עם תחלת נשיאותו החל

לים, וכל מה שיבוא אחר כך הוא עסקו של הקב"ה, ואילו הוא צריך לעשות את שלו, ולהתקדם להר סיני.

כד. וזו היא ההוראה שבעל ההילולא מסר לנו, לכל אלה הצריכים להכין עצמם לגאולה העתידה:

תפקידנו הוא לקיים "אני נבראתי לשמש את קוני"²⁷. עבודתנו היא – "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה".

רק זה עניננו, והשאר אינו נוגע לנו.

אשר לכתות השונות הדוגלות בסברותיהן השונות והמשונות: "נתנה ראש ונשובה מצרימה", או להלחם עם מצרים או לנוס המדברה – הרי כיון שלא אחת מהדברים הללו היא הדרך לקרבנו לקבלת התורה, אין הם דרכים שלנו.

עניננו הוא לצעוד לקראת קבלת התורה – הרי נאמר "נותן התורה" בלשון הווה – ועלינו לעשות כן בלי כל חישובים. נצעד לתוך הים העומד בדרכנו, גם אם יש הר בדרך – נעבור עליו. אנו צועדים לקבלת התורה להתייחד עם הקב"ה.

וכשמתקדמים לקבלת התורה בלי חישובים זוכים ל"ה' ילחם לכם ואתם תחרישון".

כה. כשם שנחשון זכה להיות הראשון בנשיאים להקריב קרבן ולחנך את המשכן שעל ידו תשרה שכינה בבחינת "ושכנתי בתוכם", כן על כל

עולם, לא – "אל העולם" שפירושו שאלקות והעולם הם אמנם קשורים אך הגם שני ענינים שונים, כי אם – "אל עולם", ענין אחד הוא, "אין עוד מלבדו".

זו היתה עבודתו של אברהם אבינו, אלא שכשהיתה נדרשת מסירת הנפש בשל עבודתו – היה מוכן גם לכך. כשהטילו אותו לכבשן האש לא היה בכך משום הפרעה להשלמת עבודתו של "ויקרא שם בשם ה' אל עולם".

ובצורה זהה היתה התנהגותו של בעל ההילולא: הוא לא היה להוט אחר מסירת הנפש, ולא זה היה ענינו. ענינו היה "ויקרא שם בשם ה' אל עולם" – להפיץ תורה ומצוות, פנימיות התורה ומנהגיה והדרכותיה, זה היה ענינו ולשם ביצועו לא נרתע משום הפרעה, ועסק בעבודתו עד מסירת הנפש ועד בכלל.

ומשום כך לא נכנס ל"חקירות" ולשקלא וטריא אם הוא חייב עפ"י ההלכה למסור נפשו במקרה כזה או לאו. הרי אין הוא עוסק בענין של מסירת הנפש. – התעסקותו היא בהפצת והחזקת היהדות, וענינים אחרים אינם תופסים מקום בשיקולו. שום דבר אינו מניעו מפעולותיו.

לכן אינו מתרשם גם מן הכתות השונות הקיימות בישראל, ואין טענותיהם פוגעות בו כלל. לדידו ידוע רק דבר אחד: יש להתקרב אל הר סיני. ואם יש ים בדרך – הוא קופץ

ישן, והחל לדבר עם הרבי נ"ע על כך שמראה ומאור הפנים מוכיח על טהרת המחשבה וכו'. נתעורר אז רצון חזק בכ"ק אדמו"ר נ"ע להעניק נשיקה לרבי. חלף במוחו רעיון שבבית המקדש הביאו, נוסף על קרבנות, גם כסף, זהב וכו' לבדק הבית, והחליט להחליף את הנשיקה במאמר חסידות. אז כתב את מאמר החסידות ד"ה מה רבו מעשיך. בשנת תרנ"ב נתן את הכתב לרבי במתנה, באמרו: זו נשיקה חסידית, ובמשך הזמן אספר לך. בתרנ"ו – סיפר לו את כל המעשה.

כח. בשנת תרנ"ז היה הרבי (מוהרש"ב) נ"ע חולה מאד ונסע למוסקבה לריפוי.

הפרופסורים אמרו לו אז שנותרו לו רק מספר חדשים לחיות. כששמע זאת הרבי נ"ע החליט לנסוע לארץ ישראל, וסיפר לרבנית מרת שטערנא שרה נ"ע על כך.

שאלה אותו הרבנית: ומה תעשה עם החסידים שלך ועם חסידות? השיב הרבי נ"ע: הרי משאיר אני אותן (בהתכווננו לרבי).

– והרבי היה אז בן שבע עשרה שנה!

(משיחת י"ד שבט, ה'שי"ת)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

איש ישראל לראות את עצמו "נחשון". ואז יביא לקיום הנאמר ב"תקוני זהר" שכשימצא יהודי אחד (שם מובא הביטוי "צדיק", והרי נאמר "ועמך כולם צדיקים") שיתנהג כפי הדרוש – הוא יביא את המשיח ויזכה לקבל את פנימיות התורה שיגלה המשיח.

ומתוך כך נזכה ל"אז ישיר" – "מכן רמז לתחית המתים מן התורה", והקיצו ורננו שוכני עפר והרבי בעל ההילולא בתוכם שיוליכנו לקראת משיח בחדס וברחמים.

(משיחת יו"ד שבט, תשט"ז)

כו. בשעת ברית המילה שלו בכה כ"ק מו"ח אדמו"ר, כדרך התינוקות. אמר לו סבו כ"ק אדמו"ר מוהר"ש: מדוע הנך בוכה? כשתגדל תהיה... ותאמר חסידות בשפה ברורה. כך רשום ברשימות המאסר של הרבי – במקום חלק לאחר המלה "תהיה". מחסידים שמעתי שאמר "תהיה רבי". כך מובן מדוע יש מקום חלק ברשימות הרבי.

כז. כשהיה הרבי ילד, בשנת תרמ"ד, דר אביו, הרבי (מוהרש"ב) נ"ע, בדירה בת שני חדרים. חדר אחד שימש כחדר השינה. ובחדר השני ישב יחד עם הרה"ג והרה"ח רי"מ בעזפאלאו ולמד. שם גם עמדה עריסתו של הרבי. הרבי היה יפה תואר ופניו האירו. פעם, תוך כדי הלימוד, מאוחר בלילה, ראה הרי"מ את הרבי

בא

מתורגם ללה"ק

יש הבדלים בין מכת בכורות למכות הקודמות לה. כאשר מסר משה לפרעה את דברי ה' על מכת בכורות הקרבה, מסר לו אף את מועד המכה: 'חצות הלילה'. כאשר נמסרו ההודעות לפרעה על המכות האחרות לא נמסר מועד בואה של המכה. שנוי נוסף במכת בכורות הוא שלקראתה הצטוו כל ישראל לסמן את בתיהם (דם מילה ודם קרבן פסח על המזוזות ועל המשקוף), וכל אותו הלילה הזהרו שלא לצאת מן הבתים. בכל המכות הקודמות לא נזקקו ישראל בעוד שהמצרים סבלו, ולא היה כל צורך בסימנים ובזהירות מיוחדות כזו שנדרשה במכת בכורות.

מטרתן העקרית של כל המכות לא הייתה להכות את מצרים, אלא להראות להם "כי אני ה'". כך גם נאמר בפרוש בהודעות שלפני (אחדות מ) המכות: "בזאת תדע", "למען תדע" וכדומה. בני ישראל לא היו זקוקים למכות כדי להגיע להכרה באלוקות. בני ישראל כבר הכירו בקדוש-ברוך-הוא, לכן לא היה כל חשש שהמכות תפגענה גם בהם. בני ישראל לא סבלו מן המכות, כיון שמטרת המכות לא הייתה מכוונת כלפיהם.

בעוד שביתר המכות מי שהכה וסבל לא נכחד על ידי המכה אלא נשאר לחיות, הרי במכת בכורות "ומת כל בכור" – המכה מת. ביתר המכות הייתה המכה יעילה עבור הסובלים ממנה. הם למדו באמצעותה שה' הוא האלקים.

אולם במכת בכורות המצב שונה. המכים אינם לומדים לקח מן המכה כי הם פשוט מתים בה. לכן, בעת מכת בכורות התעוררה מדת הדין וטענה: "מה נשתנו אלו מאלו?" אם המטרה אינה עוד הכרה בה' אלא ענישה, הרי גם לישראל מגיע ענש. כידוע, גם בני ישראל השפיעו מקלפות מצרים וחסאו שם. מדת הדין טענה, והיה מקום לטענתה, שבמכה זו גם בני ישראל ינזקו. לכן היה עליהם לשים סימן על בתיהם, כדי שהמשחית יפסח, ידלג על בתיהם, וגם נאסר עליהם לצאת מבתיהם כל עוד המכה משתוללת במצרים.

כיצד הועילו הסימנים? הרי עדין נשארה הטענה של מדת הדין: "מה נשתנו אלו מאלו?" כיצד נאותה מדת הדין והבחינה בין מצרים לישראל? – מכת בכורות נובעת ממדרגה גבוהה מאוד, נעלית לגמרי מהשתלשלות. נעלית גם ממדת הדין. טענות שכליות והגיוניות תופסות מקום כאשר מדובר בדרגה של שכל. אולם, כאשר מדובר בדרגה שלמעלה מן השכל לגמרי, טענות כאלו לא תופסות מקום כלל. לכן ארעה מכת בכורות דוקא בחצות הלילה, כיון שבדייק ברגע זה, של חצות הלילה, מאיר אור שלמעלה מהשתלשלות. ברגע זה מאירה עצמות אהבתו של הקדוש-ברוך-הוא לעם ישראל, אהבת אב לבניו שאינה בטלה ואי-אפשר לפגוע בה. אהבה זו נעלית מכל הגיון או חשוב. בשעה שמאירה אהבה זו אין מקום לטענות, ועם ישראל נצל ממכת בכורות.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ג, עמ' 864-867)

בְּלִי שְׁקוּלִים

צְרִיכִים לְחִיּוֹת עִם הַזְּמַן, "לְעֵבֹן מֵיט דְּעַר צִיט", עִם שְׁעוֹר הַחֲמֵשׁ הַיּוֹמִי, יוֹדְעִים כְּלָנוּ.

בְּפֶרֶשׁת הַשְּׁבוּעַ "בֵּא", מְסַפֶּרֶת לָנוּ הַתּוֹרָה כִּיצַד הַתְּרַחֵשׁ הַנֶּסֶ הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר שְׁאַרַע לְעַם יִשְׂרָאֵל אֵי פַעַם - קְרִיעַת יַם סוּף. וּבְכֵן הָיִם לֹא נִקְרַע מֵאֲלִיו, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִגִּיעוּ מִמֶּשׁ עַד לְשִׁפְת הַיָּם וְשָׁם נִשְׁאַרוּ חֲסָרֵי אֹזְנִים. הַמְצָרִים דּוֹלְקִים מֵאַחֹר וְהָיִם מִלְּפָנִים, אֵין לָאֵן לְבָרַח.

וְכּוֹחִים עֲזִים הִחֲלוּ לִפְתַּע בֵּין הַהֲמוֹן, חֲמֵשׁ דְּעוֹת צָצוּ מֵה יֵשׁ לַעֲשׂוֹת. אֲךָ הִיָּה אֶחָד שְׁלֹא שָׁמַע וְלֹא הִתְעַנִּין, לֹא חָשַׁב וְלֹא שָׁאַל, וּפְשׁוּט קִפֵּץ לְמִים הַגּוֹעֲשִׂים. קָרָאוּ לוֹ נְחֻשׁוֹן בְּו עֲמִינְדָב. וְכִשְׁנָכֵס כָּל גּוֹפּוֹ לְמִים וְכִמְעַט עֲמַד בְּפָנָי טְבִיעָה הַשְּׁתַרְר הַנֶּס הַגָּדוֹל וְהָיִם הָאֵימָתָנִי נִבְקַע.

הַתְּמִיָּה:

בּוֹאוּ וּנְנַסֶּה רְגַע לְהַפְנִס לְרֵאשׁוֹ שֶׁל נְחֻשׁוֹן. אֵיזָה הֵתֵר הִיָּה לוֹ בְּדִיוֹק לְקַפֵּץ לְמִים? וְהִרִי לְפָנָי מִתֵּן תּוֹרָה נְחֻשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי "בְּנֵי נַח" שְׁאַסוֹר לָהֶם, לְפִי חֶלֶק מֵהַשִּׁטוֹת לְפָחוֹת, לְמַסֵּר אֶת נַפְשָׁם עַל קִדְשַׁת הַשֵּׁם. פְּשׁוּט אָסוֹר. מִדּוּעַ אִם כֵּן עָשָׂה זֹאת נְחֻשׁוֹן, הִרִי הוּא כְּמוֹבֵן לֹא יָדַע שֶׁהָיִם הוֹלֵךְ לְהַבְקַע?

הַתְּשׁוּבָה:

וְהַהֲסָבֵר פְּשׁוּט.

נְחֻשׁוֹן כָּלֵל לֹא הִתְעַנִּין אִם מִתֵּר אוֹ אָסוֹר. לֹא עֲנִין אוֹתוֹ אִם הוּא יְמוּת מִן הַקְּפִיצָה הַזֹּאת אוֹ שְׁיִצָּא מִמֶּנָּה בְּחַיִּים. אֲפֹלוּ לְמָה בְּדִיוֹק הוּא עוֹשֶׂה זֹאת - הוּא לֹא יָדַע. דְּבַר אֶחָד בְּלִבְד עֲמַד לְנִגַּד עֵינָיו בְּאוֹתָם רְגַעִים: הַבְּטַחַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

הִרִי כְּבֵר לְפָנָי זֶה הוֹדִיעַ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַבְּטִיחַ שְׁמִמְצָרִים יִצְעֵדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַיֵּשֶׁר אֶל מִתֵּן תּוֹרָה, וְאִם כֵּן - לֹא יִתְכַן שְׁיִכְבְּשׁוּ הַמְצָרִים שׁוֹב אֶת הָעַם. מְכָרַח הוּא שְׁפֹנֶנֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַמְשִׁיךְ הַלְּאָה, לַעֲשׂוֹת אֶת הַכְּלִי שְׁלָנוּ בְּדֶרֶךְ לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה. אֶת הַשְּׁאָר, כְּבֵר יַעֲשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

כְּמוֹ נְחֻשׁוֹן בְּזִמְנֵנוּ, כֵּן גַּם אֲצֵל אֲדָמוֹר הַקְּדוּם, שְׁפֶרֶשׁת בֵּא נִקְרָאת לְעֵתִים תְּכּוּפּוֹת בְּסִמּוּךְ מִמֶּשׁ לְיוֹם הַהֲלוּלָה שְׁלוֹ י' בְּשַׁבָּט, מְצָאנוּ אֶת הַהִתְנַהֲגוֹת הַזֹּאת. כְּשֶׁהָיוּ צְרִיכִים וְזִקְוִקִים לְבַצֵּעַ פְּעֻלָּה מְסִימַת לְחִזּוֹק הַיְהוּדוּת - לֹא הִיָּתֵה כָּלֵל שְׁאַלָּה שֶׁל הַתְּחַשְׁבוֹת בְּשְׁקוּלִים אוֹ עֲרִיכַת חֲשִׁבוֹנוֹת קְשִׁים אֲצֵל הַרְבֵּי הַרְ"צ. דְּבַר אֶחָד בְּלִבְד עֲמַד לְנִגַּד עֵינָיו: אִם זֶה מָה שְׁצָרִיךְ לְהִיּוֹת, זֶה מָה שְׁעוֹשִׂים. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּבֵר יִדְאַג לְכָל הַשְּׁאָר.

שליחות כהלכה

מספר הם היו עם החוברת המבקשת חזרה במכונית, מתנשפים ונרגשים.

יונתן נסע משם במהירות עם הרכב, על כל צרה שלא תבוא, עדיף להתרחק כמה שיותר מהר ממקום הסכנה...

"ישר כוח עצום!! אין לכם משג איזה הקלה יש לי עכשו..." הודה להם יונתן במלים נרגשות... "ואין לכם משג כמה נשמות יהודיות זכיתם להציל..."

הוסיף חיים. "בעז"ה פעת אוכל להמשיך במשימה שלי בזכותכם! לסכל את המשימה הזדונית של כל אלה שרוצים להשמיד את עם ישראל!" יונתן היה מאשר, הוא כל כך חשש שיכשלו... חיים הדליק דיסק עם נגוני שמחה על ווליום גבוה והחבנרה פרצה בשירה ובשמחה של הודיה.

"המתח הזה עשה לי תאבון" קרא יואב בקול משחרר, הוא שלף סנדוויץ מהתיק, "רגע, אבל מה עם נטילת ידים? אנחנו בפביש באמצע שום מקום ויש לנו עוד דרך ארכה.. אין פה איפה לטול ידים. מה עושים במקרה כזה? מתר לאכל לחם בלי נטילה?" שאל.

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

חשוף מסביב. שקט דממה. רק קולות צרצרים נשמעים מסביב. "איזה פחד רעד קולו של יואב, שמוליק אני מפחד ממש" אחז בשרוול של חברו ומנע ממנו להתקדם. "אל תדאג יואב, אנחנו בשליחות מצוה זוכר? אנחנו יכולים להציל מאות יהודים עכשו, ויכל המציל נפש אחת מישראל פאלו קים עולם מלא'... תחשב איזו זכות עצומה נפלה בחלקנו!"

עודד אותו שמוליק, "אתה זוכר את ההוראות? זה לא אמור להיות מספן... רק נפנס בשקט לקחת את הדרך ההוא, ואם יתפס אותנו נגיד שאנחנו הגענו לקבר של סבא שלנו...", "טוב אתה צודק... קדימה בוא נעשה את זה!"

'תחשב טוב יהיה טוב!'"...

הם התקדמו בדממה, צעד אחר צעד בשביל הארץ. נותנים ידים זה לזה ונזהרים שלא לפל בחשוך.

"הנה הבקתה שלו" לחש יואב, "הגענו!" אמר בקול רועד. הם הסתכלו אחד על השני וללא מלים ספרו בלב שלוש ארבע ו... הם פתחו את הדלת. היא השמיעה חריקה קלה ונעצרה. הם נכנסו לחדר קטן, בצד החדר שכב איש זקן על מטה רחבה, זה פנראה השומר של בית הקברות. "ב"ה הוא לא התעורר" לחש שמוליק, "בוא נמצא את הדרך ונסתלק מכאן."

יואב פתח פתק מקפל מהכיס שבו כתב להם יונתן את כל ההוראות

וקרא: בצד ימין יש שדה קטנה עם מגרות. במגרה השניה צריכה להיות חוברת צהבה. אותה צריך לקחת. הם נגשו לשדה על קצות האצבעות לוחשים פרקי תהלים.....

ברוך השם המשימה עברה בהצלחה ותוף דקות

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

אסור להתפלל ולומר דברים שבקדשה (חוץ מתהלים ומשניות) בתוך ד' אמות של הקבר משום לעג לרש (שהמת אינו יכול לקים מצוות) ולכן גם נוהגים להכניס את הציציות כשנכנסים לבית קברות...

תודה רבה לשלוחים ששלחו לנו תשובה:

שמואל קניבסקי

מושקא חבבו

מוטי מונדשיין

יוסי / יוסף

מִבְּטַ אֲמִיתִי כָּל יְהוּדֵי זָהָב

ממפעשהו הַזֶּה שֶׁל הַיְהוּדִי נִתֵּן לְרֵאוֹת עַד כְּמֹה חֲשׂוֹב לְכֹל יְהוּדִי מֵהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. הַבֵּט, הַסְּבִיר הַרְבִּי לְיוֹסִי, אוֹתוֹ אֶחָד כָּלֵל לֹא שׁוֹמֵר תּוֹרָה וּמִצְוֹת, אֶפְלוּ לְקִדְשַׁת בַּיִת הַכְּנֻסֶת אֵינּוּ מוֹדְעִים. הַדְּבָר הַיְחִיד שֶׁמְעַנֵּן אוֹתוֹ זֶה לְשִׁבַּת וְלִקְרָא חֲדָשׁוֹת, וּבְכֹל זֹאת תִּרְאֶה אֵיזָה יְפִי - גַּם הוּא מוֹכֵן לְהִגִּיעַ וּלְהַשְׁלִים מִנְּיָן לְתַשְׁעָה יְהוּדִים שֶׁנִּזְקָקִים לוֹ.

הַרְבִּי בְּעֵצָם לָקַח אֶת הַסְּפּוֹר "הַמְּזַעְזַע" הַזֶּה (לְפָחוֹת לְפִי נִקְדַּת הַמְּבֻטֵּשׁ שֶׁל יוֹסִי) וְהִפְךָ אֶת הַקְּעָרָה עַל פִּיהָ. מֵעַתָּה, לֹא עוֹד יְהוּדִי נִדַּח שְׁלֹא מְעַנֵּן אוֹתוֹ מְאוֹם וּמְזַלְזֵל בְּבַיִת כְּנֻסֶת בְּאִמְצַע תְּפִלָּה. כִּי אִם בֵּן שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁחָרַף רְחוּקוֹ, מִכֶּרֶח הַנְּסֻבּוֹת, מִשְׁמִירַת תּוֹרָה וּמִצְוֹת יוֹם-יוֹמִיִּים, מִתְאַמֵּץ וּמִגִּיעַ לְהַשְׁלִים מִנְּיָן לַיְהוּדִים. גַּם בּוֹ יֵשׁ נִיצוּץ וּנְקֻדַּת הַנְּשֻׁמָּה שֶׁמְתַעוֹרְרָת.

חִילֵי הַרְבִּי אֲשֶׁרִינוּ

כְּשֶׁלּוֹחִים אֵין צָרָה כָּלֵל בְּלִפְרֵט לָנוּ אוֹ לְהַסְבִּיר בְּאַרְכָּה עַל צוּרַת מְבֻטָּו שֶׁל הַרְבִּי עַל כָּל יְהוּדִי וַיְהוּדִי. חֵב"דְּנִיק כְּבָר מִגִּיל צַעִיר רָגִיל לֹא לְרֵאוֹת בִּיהוּדִי הַזֶּר כְּלָפִי חוּץ, מִשְׁהוּ אֶכֶן זֶר. כְּשֶׁחֵב"דְּנִיק עוֹמֵד וּמִצִּיעַ לַיהוּדִי לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין, בְּרוּר לוֹ כִּי חָרַף הַדְּמוּי הַחִיצוֹנִי נִפְשׁוּ וּלְבוֹ שֶׁל אוֹתוֹ יְהוּדִי עֲרִים לְעַנְיֵי תּוֹרָה וּמִצְוֹת וְקִיּוּם רְצוֹן הַקֵּב"ה, וְרַק שֵׁישׁ דְּבָרִים שֶׁמְעַלִּימִים.

הַסְּפּוֹר שֶׁהִבְאֵנוּ קִדְּם עַל אוֹתוֹ יְהוּדִי שֶׁנִּכְנָס לְהַשְׁלִים מִנְּיָן, לֹא וְדוּקָא אֶכֶן הַתְּרַחֵשׁ בְּמִצִּיאוֹת

הַשְּׁעָה הַיְתֵה שְׁעַת אַחֲרֵי צְהָרִים מְאַחֶרֶת. מְחוּגִי הַשְּׁעוֹן הִלְכוּ וְהִתְקַדְּמוּ בְּלִי לְהִתְחַשֵּׁב, עוֹד כְּמֹה רְגָעִים שְׁעַת הַשְּׁקִיעָה וְטָרָם נִמְצָא הָעֵשִׁירִי לְמִנְיָן. הַמְּקוֹם: עֵירָה נִדְחַת בְּאִירוּפָּה, לֹא יוֹתֵר מִדֵּי יְהוּדִים שֶׁמְקַפִּידִים עַל שְׁלוֹשׁ תְּפִלוֹת מִדֵּי יוֹם, וְהַכְּמוֹת בְּבַיִת הַכְּנֻסֶת בְּהִתְאַם.

יוֹסִי, חֲסִיד בְּלִתֵּי מְקוֹמִי שֶׁנִּקְלַע לְמְקוֹם בְּמִסְגֶּרֶת מִסַּע עֵסְקִי שְׁעָרָה בְּמִדְיָנָה, יֵצֵא אִף הוּא אֶל הַרְחוּב הַסּוּאָן בְּכַדִּי לְאַתֵּר אֶת הַיְהוּדִי הָעֵשִׁירִי לְמִנְיָן.

רְגָעִים סְפוּרִים חוֹלְפִים, וִיכוּלִים לְנָשֵׁם כָּלֵם לְרוּחָה: הָעֵשִׁירִי נִכְנָס לְבַיִת הַכְּנֻסֶת. יוֹסִי הַבֵּיט בּוֹ בְּאִישׁ. הוּא אֵינּוּ חֲבֵשׁ כְּפָה וְאֶפְלוּ סְדוּר לֹא פִתַּח, פְּשׁוּט הִגִּיעַ - אַחֲרֵי שֶׁהִזְעִיקוּ אוֹתוֹ בְּמִיָּחַד - וְהִתְיַשֵּׁב בְּפִנֵּת בַּיִת הַכְּנֻסֶת לְמַעַן יוּכַל לְהַצְטַרֵּף לְמִנְיָן. בְּמַהֲלָךְ חֲזַרְתָּ הַש"ץ אֶפְלוּ הוֹצִיא עֵתוֹן מְכִיסוֹ וְהַחֵל מְעַלְעֵל בּוֹ בְּדַבְּקוֹת כְּמוֹ מְאוֹם לֹא מִתְרַחֵשׁ כְּעַת סְבִיבוֹ וְכֹאֵלוּ שֶׁאֵינּוּ נִמְצָא בְּבַיִת כְּנֻסֶת.

אֶת יוֹסִי זֶה קִצַּת עֲצָבוֹ, הוּא אֶפְלוּ כְּעַס מְעַט עַל אוֹתוֹ אֶחָד שֶׁכָּף "מְזַלְזֵל" בְּבַיִת כְּנֻסֶת כְּפִי שֶׁהוּא רָאָה זֹאת. אִף יוֹסִי, מֶה לַעֲשׂוֹת, אֵינּוּ מְקוֹמִי וְאֶפְלוּ מְאַפֵּק וְלִכְּן לֹא פָּנָה אֶל הָאִישׁ וְלֹא הוֹכִיחַ אוֹתוֹ וְשָׁמַר אֶת הַגִּיגוֹ וְהַתְּחוּשׁוֹתָיו לְעַצְמוֹ.

כְּשֶׁהִגִּיעַ לְעִירוֹ, כֶּף מְסַפֶּרֶת הַשְּׁמוּעָה, הִתְיַשֵּׁב יוֹסִי בְּבֵיתוֹ וְכָתַב מִכְּתָב לְרַבֵּי שְׁבוּ סִפֵּר וְתֵאָר אֶת אוֹתוֹ יְהוּדִי שֶׁהִגִּיעַ כֶּף לְבַיִת הַכְּנֻסֶת וְכִבְיָכוֹל זִלְזַל בְּקִדְשָׁתוֹ. "כִּיצַד זֶה יְכוּל לְהִתְרַחֵשׁ?" שָׁאַל.

בְּמַעֲנֵה מִיָּחַד, הִשִּׁיב הַרְבִּי לְיוֹסִי, כִּי בְּדִיוֹק לְהִפְךָ.

ממנו ושָׁבָה וּבְאִמְצָעוֹתָהּ קָשׁוּר הוּא לְעֵד לְקִדּוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְלִנְשִׂיא הַדּוֹר. וְעוֹד פָּרֵט אֶחָד חָשׁוּב: לֹא
צָרִיךְ לְגַדֵּד לַיהוּדִים שְׁאֵנְחָנוּ לֹא מִכִּירִים אוֹ כְּאֵלֶּה
שֶׁהִקְשֵׁר שְׁלָנוּ עִמָּם רוֹפֵף וּבִלְתִּי מְחִיב וּמְשַׁמְעוֹתִי
בְּשִׁבִיל לְהִתְנַהֵג וְלִחְשֵׁב בְּצוּרָה שְׂכֵזוּ, גַּם לְחֹבֵר הַכִּי
קָרוֹב שְׁלָנוּ, וְאוֹלֵי דוֹקָא לְאֶחָד שְׂכֵזָה, שְׁעֵמוּ אָנוּ
חַיִּים בְּשִׁגְרָה הַיּוֹם-יּוֹמִית - חָשׁוּב וּמְכָרֵחַ לְהַבִּיט
בְּצוּרָה חַיּוּבִית וְלֹא לְהִצְמֵד לְהִנְהָגָה חַד פְּעֻמִּית
מְשֻׁנָּה אוֹ מְעִידָה קָלָה.

בְּהַצְלָחָה לְכָלֵנוּ.

מֵהַגְלוֹת הַפְּנִימִית שְׁלוֹ.

בְּדִיוֹק כְּפִי שְׂכַתְבְּנוּ. יְכוּל לְהִיּוֹת שְׁמַעוּלָם לֹא
הָיָה, וּבִטָּח שְׁלֹא בְּדִיוֹק כְּכֵה. מַה שְׂבִירוֹר הוּא אָבֵל
שְׁנִקְדַּת הַסְּפוּר נְכוּנָה הִיא בְּיֹתֵר וּמִתְאִימָה לְרַבִּי
שְׁלָנוּ.

כִּי חֲסִיד חַב"ד יוֹדֵעַ שְׁעַל יְהוּדֵי מְסַתְּפָלִים אַחֲרָת.
גַּם כְּשֶׁכְּלָפִי חוּץ הוּא נִרְאָה הַכִּי שׁוֹנָה וְהַכִּי לֹא
קָשׁוּר לַיהוּדוּת וְלִסְבִּיבָה. וְהַסְּבָה הִיא, כִּי בְּכָל
יְהוּדֵי יֵשׁ נִיצוּץ אֱלוֹקִי, רַק שְׁלִפְעָמִים הוּא מְכֻסָּה
וּמִתְחַבֵּא, אֶךְ לְעוֹלָם אֵינּוּ כְּבָה לְגַמְרִי. לָנוּ יֵשׁ
אִפְשָׁרוּת לְגַלוֹת אוֹתוֹ, עַל יְדֵי חִיּוּךְ בְּמָקוֹם וְהַצָּעָה
יְהוּדִית קְטָנָה. נִזְכֵּר זֹאת.

מִתְכוּנָנִים לְיוֹם הַבְּהִיר

צְעִירֵי הַשְּׁלוּחִים הַיְקָרִים, עוֹמְדִים אָנוּ בְּעִצּוֹמָם
שֶׁל יְמֵי הַהִכָּנָה לְיוֹם הַבְּהִיר וְהַגְּדוּל יו"ד בְּשִׁבְטָה.
כְּלָנוּ רוֹצִים וְחַפְצִים מְעַמֵּק נִפְשָׁנוּ לְהַגִּיעַ מוֹכְנִים
לְתַאֲרִיךְ הַחָשׁוּב הַזֶּה, לְגַרְם לְרַבִּי נַחַת רוּחַ
בְּאִמְצָעוֹת מְעֻשָׂה טוֹב שְׁנַעֲשֶׂה.

וְדַאי שְׁכָל אֶחָד מֵאַתְנָנוּ, אַחֲרֵי הַתִּיעֻצוֹת עִם
הַמְּשַׁפִּיעַ הָאִשִּׁי שְׁלוֹ, יִקְבַּל עַל עֲצָמוֹ הַחֲלָטָה
טוֹבָה לְקִרְאָת יו"ד שְׁבֵט שְׁתַּסֵּב לְרַבִּי נַחַת רוּחַ.
הַרְשׁוּ לָנוּ רַק לְהַצִּיעַ כְּאֵן מְעֻשָׂה אֶחָד קָטָן, תְּפִיסָה
אַחַת בְּהִנְהָגָה הַיּוֹם יּוֹמִית שְׁנִשְׁנָה אֲצִלָּנוּ, שְׁוֹדָאי
תַּגְרֵם נַחַת לְרַבִּי: מִבֵּט חַיּוּבִי. וּמִי לָנוּ כְּהַרְבֵּי וְהַרְבֵּי
הַקּוֹדֵם שְׁיוֹם הַהִלּוּלָא שְׁלוֹ חַל בְּיו"ד בְּשִׁבְטָה,
שֶׁהִבִּיטוּ עַל כָּל יְהוּדֵי וְיְהוּדֵי בְּעֵין חַיּוּבִית.

נִזְכֵּר וְלֹא נִשְׁכַּח, שְׁבְכָל יְהוּדֵי אֲשֶׁר יְהִיָּה
וְלֹא מְשֻׁנָּה כָּלֵל אִיךְ הוּא נִרְאָה כְּלָפִי חוּץ,
יִשְׁנוּ נִצוּץ יְהוּדֵי עֵמוֹק, עֲצָם הַנְּשַׁמָּה
שְׁלַעוּלָם לֹא תִתְנַתֵּק אוֹ תִבְרַח

עֵלְא וְתִלְפָּא

בְּפִנְיָה זֹאת תּוֹכְלוּ לְהַפְנוֹת שְׁאֵלוֹת לְאַחִיכֶם
הַשְּׁלוּחִים.

שְׁאֵלוֹת בְּעֵינֵי הַשְּׁלִיחוֹת, שְׁאֵלוֹת בְּעֵינֵי
הַלְמוּדִים שְׁלָכֶם. וְאַפְלוּ סֵתֶם שְׁאֵלוֹת כִּי אִפְשָׁר.

זֶהוּ הַמָּקוֹם בְּשִׁבְלָכֶם!!

שְׁאֵלוֹת וְתִשׁוּבוֹת נִתְּן לְשַׁלַּח לְמִיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

